

Har de for Creditbeviser udstedte 5 pCt. Obligationer; den vil derefter allerede i 1859 kunne opsigte det engelske Laan fra 1849, og fremdeles vil den i 1860 kunne opsigte det engelske Laan fra 1850. Havde vi blot Pengene lige saa hurtigt, som vi kunde faae Obligationerne opsigte og indløste, vilde der Intet være iveien, Staten vil altid kunne komme i Besiddelse af disse Papirer, uden at betale dem over pari.

Med Hensyn til, hvad den høitagtede Finantsminister yttrede om dette Punkt ved Sagens første Behandling, maa jeg bemærke, jeg siger det uden al Bebreidelse mod ham, men maa dog i Sagens og Sandhedens Interesse udtale, hvad jeg har at sige, at det Foredrag, som den høitagtede Minister ved denne Leilighed har holdt, vidner om, at han ikke har havt tilstrækkelig Leilighed til at sætte sig ind i denne Sag. Det, jeg sigter til, findes trykt i Tidenden Sp. 1077. Den høitagtede Minister taler der om $3\frac{3}{4}$ pCts. Obligationer. Han taler om, at han som Bederlag for Præstetienden skal modtage Obligationer, istedetfor at han modtager rede Penge, og han siger, at han forstaaer ikke, hvorledes man skal kunne convertere de 5 pCts. Obligationer til $3\frac{3}{4}$ pCts. Der er nu slet ikke Tale om $3\frac{3}{4}$ pCts. Obligationer. Men Hovedsagen er, at den høitagtede Finantsminister aldeles ikke har seet, at hele Præstetiendens Beløb kommer ind i rede Penge, og følgelig kan uden Vanskelighed af Finantsferne bruges til dermed at indfri 5 pCts. Gjalden. Dette staaer klart og tydeligt i Tidenden Sp. 1077. Det vil deraf sees, at det er undgaaet den høitagtede Finantsministers Dymærksomhed, at han faaer hele Præstetiendens Beløb, der udgjør 18 Millioner Rbd., ind i rede Penge. Det er særdeles uheldigt for Lovforslaget, at den høitagtede Finantsminister, paa hvis Skuldre der i denne Tid. hvile saamange andre vigtige Sager, ikke har havt Leilighed til nærmere at sætte sig ind i denne Sag; thi jeg maa antage, at, naar han havde seet, at dette Lovforslag paa en vis Maade ligner Achilleses Landse, der paa den ene Ende lægede, hvad den med den anden Ende saarede, vilde han ikke være traadt saa skarpt op imod Forslaget. De Grunde, han her har søgt, det, han i dette Punkt har fremhævet, er navnlig

det, hvorpaa hele dette Forslags videre Fremme beroer. Det er de Udtalelser, den høitagtede Finantsminister har fremsført om den Stade, som disse Tiendeafløsningsobligationer vilde anrette paa Pengemarkedet, der have Skylden, naar dette Lovforslag ikke kan nyde videre Fremme, og disse Udtalelser kunde han ikke have fremsført, saaledes som slet er, i det Dieblik han havde seet, at Forslaget virkede langt mere gavnligt for Pengemarkedet, end det virkede skadeligt.

Jeg skal kun med saa Ord opholde mig ved de mindre væsentlige Bemærkninger, som den høitagtede Ordfører anførte, idet han med sin Beltalenheds hele Kraft kastede sig over denne Paragraph og søgte at bringe det derhen, at Thinget ikke skulde gaae ind paa den, idet han vel erkjendte, at paa denne Paragraph hviilte hele Lovforslaget. Den ærede Ordfører anførte da, at det var betænkeligt, at foretage en saadan Forandring med Præstetienden, saalænge en geistlig Synode ikke havde været afholdt. Jeg maa dertil bemærke, at jeg holder mig aldeles forvisset om, at Geistligheden ved en saadan Synode vil faae ganske andre Ting at varetage end at bestemme Maaden, hvorpaa Tienden skal kunne converteres. Jeg holder mig overbevist om, at denne Synode vil ikke kunne strække sig saa langt ud i Tienden, at der vil blive Leilighed for den til at discutere nogen Lov om Tiendeafløsningen. Jeg maa derfor bemærke, at Forordningen af 8de Januar 1810 var en langt mere indgribende Foranstaltning med Hensyn til Tienden end den, som her er tilstøttet, og man fandt det aldeles ikke dengang fornødent at høre Geistligheden. Naar den ærede Ordfører har gjort nogle Bemærkninger i Henseende til Paragraphens Redaction, da tvivler jeg ikke om, at deri kan være Et og Andet, der kan være velbegrundet, og navnlig troer jeg, at den kunde heldigere modtage en Redactionsforandring derhen, at ligesaa vel som der staaer, at Statskassen oppebærer Bederlaget for de geistlige Embedsmænd tillagte Tiender, saaledes maatte der ogsaa kunne staae, at Staten ligeledes oppebærer Bederlaget for de øvrige Tiender imod at forrente og i sin Tid indfri de for Tienden udstedte Afløsningsobligationer.